

AANVAARDEN VAN GELOOF OF UITVERKIEZING

Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden (Johannes 3:17).

God verkiest de gemeente in Christus om hemelse zegeningen te ontvangen. Gelovigen zijn voorbestemd (gepredestineerd) om Zijn beeld gelijkvormig te worden.

Verkiezing in de Bijbel is altijd verkiezing tot een dienst, tot een roeping of een doel.

In de Bijbel is niet één persoon te vinden van wie geschreven staat dat hij individueel bestemd was om behouden of verworpen te worden.

Als iemand behouden wordt, is dat altijd door het geloof in de Zoon van God. Als iemand verloren gaat, is dat niet omdat hij daar van eeuwigheid bestemd is, ook niet omdat hij zondaar is, want Jezus heeft voldaan voor de zonde van de hele wereld, maar omdat hij niet geloofd heeft in de Zoon van Gods liefde.

Waarschuwing:

Ziet toe dat niemand u als een roof vervoere door filosofie en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus (Kolossensen 17:1-2).

Misvatting:

Aanhangers van de predestinatieleer menen dat er niemand behouden kan worden als er geen uitverkiezing is en dat, zonder deze leer, bij mensen de zaligheid vanuit hemzelf zou komen. Dit is een misvatting.

Geloven is in de Bijbel nooit een verdienstelijk werk. Gods Woord leert dat de mens ongehoorzaam is geweest aan Zijn schepper door naar de satan te luisteren. Maar God heeft Zelf de weg terug geopend in het offer van Zijn Zoon. Dat zou geen mens ooit bedacht hebben, laat staan tot stand hebben kunnen brengen. Het initiatief en de roeping gaan van God de Vader uit en niet van de mens. Daarom zegt Hij: Wendt u naar Mij toe, wordt behouden alle gij einden der aarde (Jes.45:22).

Tot op de dag van vandaag wordt de leer, dat er mensen van eeuwigheid bestemd zijn om behouden te worden en anderen om verloren te gaan, door velen als Bijbels beschouwd. En omdat theologen en predikanten dat blijven verkondigen, durven vele 'gewone' hoorders zich zelfs niet af te vragen óf het wel overeenkomt met Gods Woord. Dat was in Berea wel anders...

De Heere meent het echt:

1, Zou ik enigszins lust hebben aan de dood van de goddeloze? spreekt de HEERE Heere; is het niet, als hij zich bekeerd van zijn wegen, dat hij leve? (Ez.18:23).

2, Want ik heb geen lust aan de dood van de stervende, spreekt de HEERE Heere daarom bekeert u en leef (Ez. 18:32).

3, Zeg tot hen: zo waarachtig als ik leef, spreekt de HEERE Heere, zo ik lust heb in de dood van de goddeloze! Maar daarin heb ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve (Ez. 33:11).

HOE ZIT HET?

Het is onmogelijk dat de God van hemel en aarde, onze Schepper, deze woorden niet meent zoals ze er staan. Onmogelijk ook dat het Evangelie bedoeld is om 'de uitverkorenen' te redden en tegelijk voor 'de verworpenen' een oorzaak voor hun verdoemenis te zijn.

Drie keer zegt het Woord van God dat 'eenieder die de Naam van de Heere zal aanroepen zalig zal worden.' (Joël.2:32 Hand.2:21 en Rom.10:13)

Tot alle mensen, zonder uitzondering, komt de roep 'bekeert u en geloof het Evangelie'.

God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren (Hand. 17:30).

Allen die daar gehoor aan geven, behoren bij de gemeente die zalig wordt. De vraag van de Evangelieboodschap is eigenlijk: Wat is hier op je antwoord? De theologie wil vervolgens verklaren hoe dat gehoor-geven-aan-de-roep-van-het-Evangelie in zijn werk gaat en waarom de een wel en de ander niet gehoorzaamt, maar daar doet de Bijbel geen uitspraak over. Op de laatste bladzijde komt nog de nodiging in alle ruimte: En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet (Opb. 22:17b).

Begrippen en hun betekenis:

Verkiezen in de Bijbel moeten we niet vereenzelvigen met eeuwig behoud.

Een belangrijk principe is om te kijken waar een woord voor het eerst in de Bijbel voorkomt en welke betekenis het daar heeft.

Een tweede principe is dat een leer op beide testamenten gegrond moet zijn.

Een derde regel is dat een leerstelling door meerdere teksten ondersteund wordt.

Met de uitverkorenen in het ET wordt het volk Israël bedoeld; dan is het voor de hand liggend dat het in het NT niet anders is.

De Bijbel:

De dubbele predestinatieleer lijkt ondersteund te worden door een aantal Bijbelteksten. De vraag is echter: Wat zeggen die teksten erover? Opmerkelijk is dat het vrijwel uitsluitend teksten uit het Nieuwe testament zijn, terwijl een leerstelling tenminste op het Eerste testament gegrond moet zijn. De verkondiging van Jezus en de apostelen was tenslotte geheel naar dat Eerste testament.

Een tweede opmerkelijk feit is dat Mattheüs, Markus en overige apostelen het nooit hebben over predestinatie.

Wil God dat alle mensen behouden worden?

God openbaart Zich aan ons door Zijn Woord. In Zijn Woord maakt Hij Zijn wil aan ons bekend. In een aantal brieven lezen wij Gods wil tot aanzien van ons behoud: 1Tim.2:4 God die wil (thelo = wensen, verlangen, graag willen) dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen.

En in 2 Petr. 3:9: Dat God niet wil (boulomai = willen in de zin van besluiten, voornemen) dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen. Dat is duidelijke taal.

Voorbeelden:

Aangezien de voorbeelden, die in de Bijbel mogelijk over de uitverkiezing gaan, vele zijn en dit maar een kort overzicht is verwijs ik graag naar de site www.sites.google.com/view/wat-zegt-de-Bijbel Waar u meer onderbouwing en uitleg van de Bijbelse voorbeelden kunt vinden, de moeite waard!

HOE ZIT HET?

VERVOLG:

De zaaier zaait zonder aanzien des persoons. Het is aan de mens om er iets mee te doen: Het horen (passief) en in je opnemen (actief): aannemen en geloven, dat is waar het om draait! Het evangelie wordt aan een ieder, zonder uitzondering aangeboden. Marcus.4:15 zegt dat het woord “in hen gezaaid is”. En vers 16 zegt dat er zijn die “het terstond met blijdschap aannemen”. Vers 19 laat zien dat er ook nog zijn die het wel horen, in hun hart daalt het neer, maar het is (er) onvruchtbaar: het wordt verstikt door de problemen, zorgen of werelds genot. En zo blijft er (verhoudingsgewijs) slechts een kleine groep mensen over die het woord niet alleen **horen** maar waar het ook **vrucht** draagt.

Het is dus een waarheid, een Bijbelse waarheid, wanneer we stellen dat het evangelie aan een ieder aangeboden wordt; zonder uitzondering. Het is ook een Bijbelse waarheid dat het bij velen in aarde valt waar het eventueel vrucht zou kunnen dragen. Maar het is tevens een (helaas trieste) Bijbelse waarheid, die wij ook elke dag bevestigd zien in de wereld om ons heen, dat het evangelie slechts bij een klein deel van de mensen daadwerkelijk wortel schiet en vrucht draagt.

De verlossing van de mens is het werk van Christus en het is alleen Christus’ werk waarop wij ons kunnen en mogen beroepen.

Het is beslist niet ons eigen werk; wij zijn als mens nooit of te nimmer in staat onze eigen verlossing te bewerkstelligen. **De verlossing kan niet buiten Christus om plaats vinden.**

BEKERING EN WEDERGEBOORTE:

God wil dat er niemand verloren gaat maar dat allen tot geloof komen (2Petr.3:9/Hand17:30)

Hiervoor is het noodzakelijk dat de mens zich bekeert en tot wedergeboorte komt.

Bekering en wedergeboorte worden vaak als ‘uitwisselbare’ begrippen gebruikt, maar zijn dat niet. Het zijn twee kanten van één en dezelfde gebeurtenis die nauw samenhangen maar toch duidelijk verschillend zijn.

1. Bekering.

De ‘natuurlijke mens’ wil niets met God te maken hebben. In zijn leven gaat de mens steeds verder van God af (tenzij) er iets gebeurt; hij of zij wordt **geroepen** door God.

Bekering is, eenvoudig gezegd, het moment dat de mens zich afkeert van zijn zelfgekozen weg en zich ‘omkeert’ naar God; de mens hoort de ‘roep’ van de Heere, beantwoordt die, belijdt zijn zonde en neemt het genade-offer aan, dat is: gelovige aanvaarding van het werk van Christus.

God wil dat niemand verloren gaat (2Petr.3:9) en Hij roept dan ook allen. Zoals we eerder zagen: de zaaier zaait zonder te letten op de bodem waar het zaad valt.

Deze aanvaarding van het werk van Christus leidt er toe dat de mens **gerechtvaardigd** wordt door het unieke verlossingswerk van Christus.

2. Wedergeboorte.

Het unieke **werk van Christus** is de grondslag voor de aanvaarding, het **aangenomen** worden door God, als Zijn kind (Rom.8:15/Gal4:6). Wedergeboorte is de “innerlijke” verandering van de mens die God doet plaatsvinden”.

De bekering (gehoor geven aan Gods uitnodiging waardoor we gerechtvaardigd worden; eenvoudigweg “ja” zeggen tegen Zijn aanbod van genade) gaat **onmiddellijk vooraf** aan de wedergeboorte. Het is iets wat de mens móet doen om behouden te worden, in Hamd.2:38 is Petrus hier duidelijk over: “**bekeer u** “. De belofte die daar op volgt is dat we daardoor ‘behouden zullen worden’.

HOE ZIT HET?

maar **aangenomen** worden als kind van God en **geheiligd** (= apart gezet, deel geworden aan Gods volk doordat we deel zijn geworden van het lichaam van Christus) worden, is iets **wat de mens zelf niet kan doen** (1Petr.1:3). God gééft ons het kind zijn, Hij “adopteert” ons als het ware, en bewerkt onze heiliging door Zijn Geest.

Wedergeboorte betekend letterlijk “van boven af geboren” net als een kind zijn eigen geboorte niet kan bewerkstelligen, kan de wedergeboorte ook niet door de mens bewerkstelligd worden.

Het is iets wat God doet.

Rusten op Hem!

Door de verwarring die er vaak is over het verschil tussen bekering én wedergeboorte (die beide op het zelfde moment plaatsvinden maar dus wezenlijk verschillend zijn) is het mogelijk geweest dat er theologieën zijn ontstaan die ófwel het één, ofwel het ánder benadrukken en daarmee wordt bedoeld dat:

- a) “ de mens” verantwoordelijk is voor bekering en wedergeboorte (ook wel Arminianisme genoemd maar dat is niet (geheel) juist).
- b) Dat de mens aan zijn redding **niets kan toe of bijdragen** en daarom het de “voorzienigheid Gods is (Calvinisme). Met andere woorden: de uitverkiezingsleer, welke inhoud dat “ wanneer mensen voor God kiezen dat door Hem al vanaf de grondlegging der wereld zo bepaald is”. Maar ook dat door deze “uitverkiezing” mensen vanaf de grondlegging der wereld door God verwórpen zouden zijn. Calvijn noemde dat ‘de donkere achterkant’ van de verkiezing....

De ‘uitverkiezingsleer’ was het antwoord van de Reformatie op de ‘leer van werken’ van de Rooms Katholieke kerk en, anderzijds, de gedachte van de ‘zelfredzaamheid’ van de mens.

Maar helaas leidde deze leer er toe dat er een ‘mocht-het-nog-eens-komen-staan-te-gebeuren’ geloof ontstaan is in Nederland en ver daarbuiten; het fatalistische wachten op een ‘ingrijpen’ van God in het leven. Terwijl dit ingrijpen van God reeds meer dan 2000 jaar geleden al gedaan is toen Christus Jezus aan het kruis gehangen werd en uitriep: “het is volbracht! (Joh.19:30).

Dit volbrachte werk van Christus, waardoor de macht van de satan is gebroken en de dood is overwonnen, mag een mens omarmen, áángrijpen, er op pleiten, er op.....rústen.(Hebr.4:3a)

Dat het onmogelijk is zelf **de verlossing te bewerkstelligen** mag duidelijk zijn; want het is God die ons áánneemt wanneer wij (als een verloren zoon) **naar Hem gaan**.

De ‘uitverkiezingsleer’ van Calvijn **doet tekort aan Gods Woord; het is véél te eenzijdig**. Het is een fatalistische instelling die voorbijgaat aan de diepe betekenis van de bekering: het afkerig worden van de zonde. Er mee willen breken en God aanroepen.

De uitverkiezing stelt feitelijk dat de ‘zaaier’ **selectief gezaaid heeft**; dat Hij slechts gezaaid heeft daar waar het evangelie vrucht zou dragen. Terwijl (zoals we eerder zagen) Jezus Christus juist ánders laat weten; de zaaier zaait óók daar waar de bodem rotsig is, waar het zaad verstikt wordt,... de uitverkiezing stelt dat het onmogelijk is te gáán naar God; zij stelt dat God je moet ‘trekken’ dat het God is die de mens bekeert in plaats van wat de Bijbel onderwijst namelijk: dat de mens is die zich tot God bekeert! (Hand.2:38 en vele meer)

Laten we helder zijn en het nog eens herhalen: **God hééft het reeds gedaan!**

HOE ZIT HET?

De uitverkiezingsleer loopt weg voor de verantwoording die de mens heeft; het berust in de status quo van de mensheid in z'n algemeenheid: verloren in de zonde. Het geeft daarmee een excuus voor lamlendigheid.

Het aanhangen van de uitverkiezingsleer heeft velen afgehouden van de bekering en wedergeboorte.

